

[Udenrigsministeren]

Norge og til sidst enighed i spørgsmålet om størrelsen af det blokerende mindretal.

Arbejdet med at omsætte forhandlingsresultatet i traktattekster blev afsluttet den 12. april, herefter kunne de færdige tekster sendes til Europa-Parlamentet, og det gav som bekendt den 4. maj sine samstemmende udtalelser.

Vi kan nu se frem til undertegnelsen af traktaten i forbindelse med Det Europæiske Råds møde på Korfu den 24.-25. juni. Derefter skal traktaten ratificeres i alle landene, og i den forbindelse kan jeg oplyse, at det er regeringens hensigt at fremsætte forslag til lov om ratifikation af tiltrædelsestraktaten straks efter åbningen af Folketinget i oktober måned.

Det sidste og afgørende skridt på vejen er naturligvis folkeafstemningerne i ansøgerlandene. Det er regeringens stærke forventning, at EU herefter den 1. januar 1995 bliver udvidet fra 12 til 16 medlemslande.

For EU har udgangspunktet været, at ansøgerlandene skulle acceptere traktaten og den eksisterende fællesskabsret, men at der med passende overgangsordninger måtte tages højde for ansøgerlandenes problemer. Det har været det grundlæggende princip også ved tidligere udvidelsesforhandlinger, og det har også ført frem til acceptable kompromiser for begge parter.

Jeg skal ikke komme ind på alle enkeltheder i forhandlingsresultatet med ansøgerlandene. Folketingets Markedsudvalg er løbende blevet underrettet herom og har modtaget de endelige traktattekster. Men lad mig om det samlede resultat sige, at det efter regeringens opfattelse er udtryk for fornuftige, ordentlige kompromiser mellem modstående interesser. Der er nået resultater, som både EU-siden og ansøgerlandene kan være tilfredse med. EU-siden har vist, at den har forståelse for de synspunkter, de ønsker og de interesser, der gør sig gældende i omverdenen, i dette tilfælde i de fire ansøgerlande. Der er blevet taget hensyn til ansøgerlandenes egenart, deres særlige forhold og forskelligartede interesser.

På forhånd var der røster, der udtrykte tvivl om EU-landenes evne og vilje til at imødekomme ansøgerlandene på områder, hvor de havde særlige problemer. Den tvivl har været grundløs. Forhandlingsresultatet viser, at EU-landene faktisk strakte sig langt, også i helt specielle spørgsmål som f.eks. arktisk land-

brug, der hidtil har været ukendt inden for EU. Det viser, at EU er en funktionsdygtig problemløser, der tager særdeles store hensyn til de særlige interesser og synspunkter, som de enkelte lande har.

At forhandlingerne kunne afsluttes på bare 14 måneder, viser også, hvilken politisk vilje der var til at nå et resultat ikke kun hos ansøgerlandene, men også hos medlemslandene, og det lover godt for fremtiden.

Lad mig herefter vende mig til perspektiverne for EU og for den danske Europapolitik. Det har været anført, at optagelsen af Norge, Sverige og Finland vil øge betydningen af den nordiske samfundsmodel eller velfærdsmodel i det europæiske samarbejde.

Den opfattelse er jeg enig i. Men jeg vil yderligere fremhæve tre områder, hvor vi og de andre nordiske lande vil trække Unionen i samme retning:

For det første spørgsmålet om demokrati. Vi og de andre nordiske lande har overensstemmende demokratiske traditioner. Vore parlamentariske systemer ligner hinanden. Vi er også fælles om at anvende folkeafstemninger, når der skal træffes afgørelser af stor national betydning. Det giver et godt fælles udgangspunkt for en indsats for øget demokrati inden for Unionen.

Det andet er spørgsmålet om åbenhed. Også her er der overensstemmelse mellem traditionerne i Danmark og i de øvrige nordiske lande. Danmark er gået i spidsen i spørgsmålet inden for EU, vi har fået vedtaget regler, der repræsenterer væsentlige fremskridt, men vi er ikke nået langt nok. De nordiske ansøgerlande har alle afgivet erklæringer om gennemskuelighed og åbenhed i forbindelse med tiltrædelsen. De interesserer sig levende for dette spørgsmål, og det peger frem mod et konkret, målrettet nordisk samarbejde om større åbenhed i EU og i EU's institutioner.

Endelig vil vi for det tredje have fælles interesser med hensyn til prioriteringerne for EU's politik udadtil. Danmark er i dag fortaler for at fastholde og styrke EU's indsats over for landene i vort eget nærområde. Det gælder især landene omkring Østersøen og ikke mindst de baltiske lande. Den geografiske orientering af EU's indsats vil blive påvirket af optagelsen af de andre nordiske lande. De har som vi en stærk interesse i en udvidet rolle for EU i om-